

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 23

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐπιστροφή

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ποῦ ἡ μι-
κρὴ Νταϊζη μεγάλωνε στῇ σκιᾷ τῶν
ψηλῶν τοίχων τοῦ Πύργου καὶ ἡ δυ-
στυχισμένη καὶ δεινὴ Διάνα ζοῦσε χω-
ρὶς τὸ λαγικὸ της, τὶ νάχε ἀπογι-
νει ἄραγε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον;

Ἡ εἰδηση τοῦ ναυαγίου τοῦ Δε-
βιάθαν εἶχε διαδοθεῖ στὴν Ἀγγλίαν
καὶ μάλιστα εἶχαν βρεθεῖ στὶς ἀντὲς
καὶ ναυάγια· γιὰ τὸ πλήρωμα ὅμως
τοῦ πλοίου δὲν εἶχε ἔρθει καμμιά
εἰδηση.

Ὡστόσο δὲν εἶχαν χαθεῖ ὅλοι· τὸ
πλοῖο τὸ εἶχαν βυθίσει ὀλλανδοὶ πει-
ρατὲς καὶ τοὺς ἐπιβάτες τοὺς εἶχαν
πάρει αἰχμάλωτους. Ἀπ' αὐτοὺς
ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ τραύματα ἢ κα-
κουχίες, καὶ ἄλλοι πουλήθηκαν σκλάβοι
στὴν Τουρκία.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους
ἦταν καὶ ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον. Ἡ
γερὴ του κράση μπόρεσε ν' ἀνθέξει
σ' ὅλα τὰ βάσανα, καὶ ἡ ψυχικὴ του
δύναμη δὲν ἐνίκηθη ἀπὸ τὴν τυ-
ραννίαν τῶν πειρατῶν. Ἀκόμα καὶ
ὅταν ἦταν νησιτικὸς καὶ τσακισμέ-
νος ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ δου-
λειά, δὲν καταδεχόταν νὰ παραπο-
νεθεῖ.

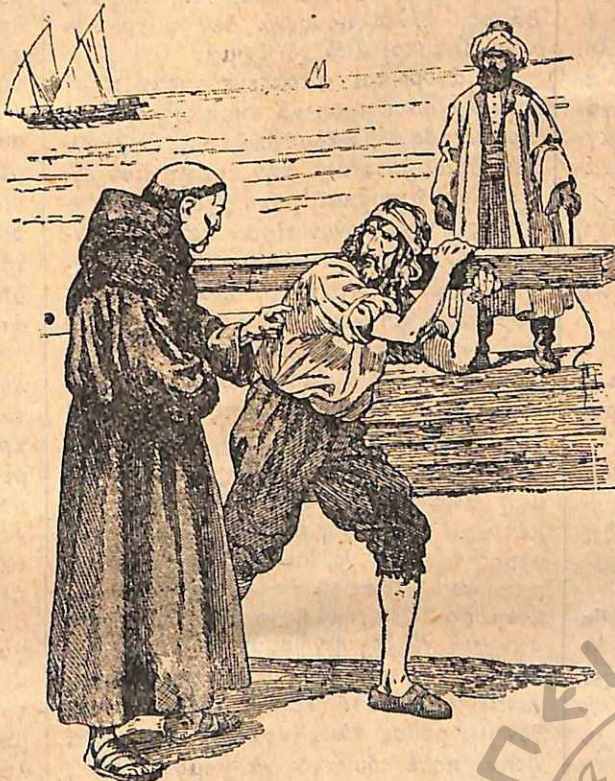
Τὶς λίγες στιγμὲς, ποῦ ἔμενε μό-
νος του καὶ ἡσυχος, κοίταζε τὸ
πολύτιμο μενταγιόνι ποῦ τοῦ εἶχε
δώσει ἡ γυναῖκα του, τὸ μόνο ἐν-
θύμιο τῆς εὐτυχισμένης του ζωῆς. Συλ-
λογιζόταν τότε τὸ σπῆτι του, τὴ γυ-
ναῖκα του, τὸ μικρὸ τοῦ κοριτσάκι καὶ
ἡ ἀνάμνησί τους τοῦδινε δυνάμεις καὶ
νέο θάρρος. Ὅλα θὰ τὰ ὑπόμενε,
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσει μιὰ
μέρα νὰ ξαναῖδεῖ ὅ,τι ἀγαποῦσε!

Ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς καρτερίας του δὲν
ἄργησε ναρθεῖ. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ
δούλευε στὸ λιμάνι, τὸν πλησίασ' ἕνας

ἄγγλος καλόγερος. Γενναϊόδωροι ἄγ-
γλοι τὸν εἶχαν ἐπιφορτίσει νὰ ἐξαγο-
ράσει μὲ ἐξοδὰ τοὺς χριστιανοὺς σκλάβο-
ους.

Ἡ ἱστορία τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον
συγκίνησε τὸν καλόγερο καὶ πῆγε ἀμέ-
σως νὰ βρεῖ τὸν ἀφέντη του γιὰ νὰ
τὸν ἐλευθερώσει.

Ὁ Τοῦρκος ζητοῦσε πάρα πολλὰ

«Τὸν πλησίασε ἕνας ἄγγλος καλόγερος...»
(Σελ. 185, στ. β').

γιὰ νὰ πουλήσει τὸν σκλάβο αὐτό, ποῦ
τοῦ δούλευε σὰ σκυλί. Τέλος ὅμως ἡ
συμφωνία ἔκλεισε καὶ ὁ λόρδος Ἐρλιγ-
κτον βρέθηκε πάλι σ' ἕνα πλοῖο, ποῦ
ἔμελλε νὰ τὸν ξαναφέρει στὴν πατρί-
δα του.

Δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ
τότε ποῦ ἔφυγε καὶ δὲν ἤξερε τίποτα
γιὰ τὰ τρομερὰ γεγονότα ποῦ ἀναστά-
ωσαν τὸν τόπο του. Μέσα στὸ πλοῖο

ἔμαθε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἡ Ἀγγλία
σπάραζε μέσα σ' ἐμφύλιο πόλεμο, ὅτι
ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Α' εἶχε ἀποκε-
φαλιστεῖ καὶ ὅτι ὁ διωγμένος διάδοχός
τοῦ Κάρολος ὁ Β' πολέμουσε τώρα νὰ
πάρει πάλι τὸ στέμμα του.

Τὶ νὰ εἶχαν γίνει ἄραγε ἡ λαλὴ
Διάνα καὶ ἡ Νταϊζη μέσα στὸ γενικὸ
ἀναστάτωμα; Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον
ἔδωκε στὸν ἑαυτό του αὐτὸ τὸ ἐ-
ρώτημα μὲ ἀγωνία. Τοῦ ἔλεγαν
ὅτι κοντὰ στὸ Χουάιτ-Γκέιτ εἶ-
χαν γίνει ἄγριες μάχες καὶ ὅτι ὁ
λεγόμενος Πύργος τοῦ Δούδρου
εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν
τοῦ Κρόμβελ.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ
Δοῦδρο, βρῆκε ἀμέσως ἐν' ἄλλογο
καὶ πέρασε γρήγορα τὸ δρόμο,
ποῦ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν κατοι-
κία του.

Σὲ λίγο, τὸ Χουάιτ-Γκέιτ
πρόδαλε στὸν ὀρίζοντα. Ἡ καρ-
διὰ τοῦ λόρδου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ
δυνατὰ, ὅταν εἶδε ὅτι ὅλα τὰ πα-
ράθυρά του ἦταν θεόκλειστα. Θεέ μου, τί ἔμελλε νὰ μάθει, ὅ-
στερα ἀπὸ δέκα χρόνων ἀπουσία;

Τρέμοντας κατέβηκε ἀπ' τ'
ἄλλογό του καὶ χτύπησε μὲ τὴ
λαβὴ τοῦ ξίφους του τὴ βαρεῖα
σιδερόφραχτη πόρτα...

Ἀκουσ' ἕνα συρτὸ περπάτη-
μα, οἱ σύρτες τραδήχτηκαν, τὸ
θυρόφυλλο μισάνοιξε δισταχτικὰ
καὶ πρόβαλλε ἕνα γκρίζο κεφάλι·
ἦταν ὁ Πέρου, ὁ παλιὸς θυρωρὸς
τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ.

Μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν
ἐπισκέπτη, ἄφησε μιὰ κραυγὴ γεμάτη
χαρὰ καὶ ἔκπληξη:

— Ἀ, Μολόρδε! Εἶναι δυνατό; Ἐ-
μεῖς σὰς θαρροῦσαμε πεθαμένο!

Καὶ πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ
πιστὸς ὑπὸ τῆς ἐτρεμῆς ὀλόκληρος καὶ
δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά
του.

— Ναί, ἐγὼ εἰμαι, καλέ μου Πέρου,
ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον δι-

νοντας τὸ χέρι του στὸ γέρο, ποὺ τὸ γέμισε φιλία. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ γὰρ δὲν ξέρω πῶς γλύτωσα. Ἀργότερα θὰ σοὺ τὰ ἐξιστορήσω· τώρα λέγε μου γρήγορα: εἶναι καλὰ ἡ Λαίδη κι' ἡ κόρη μου;

Καὶ βλέποντας πῶς ὁ γέρος ὑπερέτης χλώμιασε, ξανάρώτησε:

— Βλέπω κλειστά τὰ παράθυρα. Μήπως δὲν εἶναι μέσα;

— Ὁχι. μυλόρδε, ὄχι! εἶπε ὁ Πέρσου μὲ ἀλλαγμένη τὴ φωνή. Ἡ μυλαίδη δὲν εἶναι μέσα.

— Μὰ ποῦ εἶναι λοιπόν; Μήπως τοὺς ἔτυχε τίποτα κακό; Μίλησέ μου, Πέρσου, μίλησε γρήγορα! Βλέπεις πόσο εἶμαι ἀνυπόμονος.

— Ἄν ὁ μυλόρδος ἤθελε νὰ περάσει καὶ νὰ καθίσει ἕνα λεπτό, θὰ ἦταν καλύτερα. Νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ διηγηθῶ δ, τι ἔγινε ἐδῶ δταν ἔλειπε στὰ ξένα. Δέκα χρόνια, μυλόρδε, μιὰ δλόκληρη ζωὴ! Ἐρχονται καὶ φεύγουν ἄνθρωποι, μέσα σὲ δέκα χρόνια! Καὶ καμμιά φορά, δὲν τὰ βρίσκεις κανεὶς ὅπως τάφισε...

Ὁ γέρο-Πέρσου σταμάτησε γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρώτα ποὺ τοῦ μούσκεψε τὸ μέτωπο, γιὰτὶ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πεῖ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο. Ὁ λόρδος κατάλαβε ὅτι ἔμελλε ν' ἀκούσει κάτι κακό. Χλώμιασε, τὰ γόνατά του λύγησαν κι' ἔπεσε σ' ἕνα μπράκο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπιτάκι τοῦ θυρωροῦ.

— Πέθαναν; ρώτησε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Ὁχι, ὄχι, μυλόρδε! Δηλαδή ὄχι ἡ μυλαίδη!

— Ὡστε, ἡ Νταιζούλα μου... Ἀ, ἡ μικρὴ μου, ἡ χρυσή μου Νταιζούλα...

Κι' ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔκρυψε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του.

— Πῶς πέθανε, Πέρσου, πές μου πῶς πέθανε;

— Θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ δλα, μυλόρδε, εἶπε ὁ γέρος ὑπερέτης, κλαίγοντας κι' αὐτὸς μαζί μὲ τὸν πατέρα.

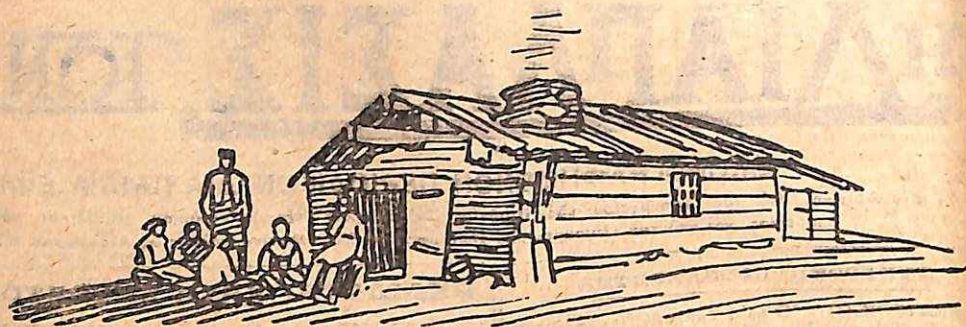
Καὶ τότε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγαθοῦ γέρου τὰ τραγικὰ γεγονότα, ποὺ εἶχαν ρημάξει τὸ σπιτί του. Πῶς εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἡ Νταίτση καὶ πῶς ἡ Λαίδη Διάννα εἶχε χάσει τὸ λογικὸ της.

Τὸ τελευταῖο χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν λόρδον Ἐρλιγκτον.

— Τρελλάθηκε; τρελλάθηκε! φώναξε. Τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὴ τὴ λάτρευε τὴ Νταιζούλα μας... Κι' ὅποτε τὴ ἔγινε, Πέρσου; Ἐξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ.

— Ὑστερα, μυλόρδε, ἦταν μιὰ λύπη νὰ βλέπουμε τὴ λαίδη, ποὺ τὴ λατρεύαμε ὅλοι σὰ θεά μας. Δὲ γινώριζε κανέναν πιά ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπὰ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Κλέμεντ μὲ τοὺς χωριάτες ἀπέβω ἀπὸ τὴν καλύδα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ καρβουνιάσμενα δέντρα εἶχαν κοπεῖ καὶ κει ποὺ ἡ φωτιά εἶχε εἰσχωρήσει μέσ' στὸ δάσος ποὺ κατόρθωσαν νὰ σώσουν, σιγά-σιγά εἶχαν ἀρχίσει νὰ φυτρώνουν νέα δέντρα. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως τμήμα βρισκόταν γυμνὸ κι' ἔρημο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς πέτρες, ἦταν ἀκόμη μερικά κούτσουρα ποὺ ἔδειχναν ὅτι σ' αὐτὴ τὴ θέση βρισκόταν ἄλλοτε ἕνα θαυμάσιο μεγάλο δάσος, ἀλλὰ πούθενά δὲν φύτρωναν νέοι βλαστοὶ ἀπὸ τὸ χῶμα.

Οἱ ἄνθρωποι παραξενεύονταν πολὺ ποὺ ἀργοῦσε τόσο νὰ σκεπάσῃ πάλι ἡ πρασινάδα τὸ καμμένο δάσος. Ἐχνοῦσαν ὅμως πῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γίνεῖ ἡ πυρκαϊά, ἡ γῆ ξεραθῆκε ἐντελῶς. Ὁχι μόνον εἶχαν καὶ τὰ δέντρα κι' εἶχαν ἐξαφανισθεῖ δλα τὰ φυτὰ ποὺ βρισκόνταν στὸ δάσος, ἀλλ' ἀκόμα καὶ τὸ χῶμα εἶχε ξεραθεῖ τόσο ἀπ' τὴν φωτιά ποὺ εἶχε γίνεῖ σὰ στάχτη. Κάθε ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε, τὸ σήκωνε καὶ τὸ στριφογύριζε ψηλά. Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὴ μεριά τὴν ἔπιανε πολὺ ὁ ἄνεμος, σὲ λίγο ἡ ράχη ἔμεινε γυμνὴ ἀπὸ χῶμα, γεμάτη βράχους καὶ πέτρες. Ἡ βροχὴ ἔκανε κι' ἐκείνη τὸ μέρος της γιὰ νὰ κυλήσῃ τὸ χῶμα παρακάτω· κι' ἀφοῦ ἐπὶ δέκα χρόνια ὁ ἄνεμος καὶ τὸ νερὸ κάνανε δ, τι μπορούσαν γιὰ νὰ ξεγυμνώσουν τὸ βουνό, κατὰφεραν ὥστε ἡ πλαγιά ἐκείνη νὰ φαίνεται τώρα τόσο ξερὴ καὶ ἄγρια, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ποτὲ δυνατό νὰ γεμισθῇ πάλι πρασινάδα.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ δάσους.

Μιὰ μέρα ὅμως, στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, δλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ καμμένο δάσος, μαζεύτηκαν στὸ σχολεῖο. Κάθε παιδί κρατοῦσε μιὰ ἀξίνα ἢ ἕνα σκεπάρνι στὸν ὦμο του, κι' ἕνα καλάθι μὲ τρόφιμα στὸ χέρι του. Κι' ὅταν μαζεύτηκαν ὅλα τὰ παιδιὰ, ξεκίνησαν κατὰ τὸ δάσος. Μπροστὰ τοὺς εἶχαν τὴ σημαία, οἱ δάσκαλοι κι' οἱ δασκάλες πῆγαιναν κοντὰ τους, κι' ἀπὸ

πίσω τοὺς ἐρχόνταν δυὸ-τρεις δασοφύλακες μ' ἕνα ἄλογο ποὺ ἦταν φορτωμένο μ' ἕνα σωρὸ ἐλατάκια καὶ πευκάκια.

Σὲ κάμποση ὥρα τὰ παιδιὰ ἔφθασαν στὸ καμμένο δάσος. Οἱ βράχοι ἦταν ἐντελῶς γυμνοὶ χωρὶς κανένα χορτάρι. Κι' ἀξάφνα φάνηκε σὰ νὰ ζωντάνεψε ἡ πλαγιά μόλις σκορπίστηκαν ἐπάνω της τὰ εὐθιμα παιδάκια. Ἦταν κάτι τὸ ὁμορφο καὶ τὸ χαρούμενο, τὸ δροσερὸ καὶ τὸ νέο. Ἴσως νὰ μπορούσαν τὰ παιδάκια νὰ βοηθήσουν σὲ τίποτε τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνό.

Κι' ἀλήθεια, μόλις τὰ παιδιὰ κάθησαν καὶ ξεκουράστηκαν κι' ἔφαγαν, πιάσανε ἀμέσως στὰ χέρια τὰ σκεπάρνια κι' ἀρχισαν νὰ δουλεύουν. Οἱ δασοφύλακες τοὺς ἔδειχναν πῶς ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ κάθε παιδί φύτευε ὅπου ὑπῆρχε ἔστω καὶ μιὰ χούφτα χῶμα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐλατάκι.

Ἐνῶ τὰ παιδιὰ φύτευαν, οἱ δάσκαλοι τοὺς ἔλεγαν ὅτι αὐτὰ τὰ μικρὰ φυτὰ ποὺ ἔχωναν τώρα στὴ γῆ, θὰ συκρατοῦσαν τὸ χῶμα ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὸ σηκώνῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ τὸ παρασύρῃ ἡ βροχὴ. Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτό· ἀλλὰ σιγά-σιγά θὰ μαζεῦόνταν καινούργιο χῶμα καὶ σ' αὐτὸ θὰ πεφταν σπόροι καὶ σὲ λίγα χρόνια ἔδῳ ποὺ δὲν ἦταν τώρα παρὰ μονάχα γυμνοὶ βράχοι, θὰ φύτρωναν χορτάρια κι' ἀγριολούλουδα. Καὶ τὰ μικρὰ δέντρα καὶ ποὺ φύτευαν τώρα, θὰ γίνονταν μεγάλα δέντρα μὲ πυκνὴ σκιά καὶ μάλιστα, δταν περνοῦσαν κάμποσα χρόνια, θὰ κάναν ἀπ' αὐτὰ δοκάρια γιὰ τὰ σπιτία καὶ τὰ καράδια.

Ἄν ὅμως τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ἔρθει τώρα ποὺ βρισκόταν ἀκόμη λίγο χῶμα μέσ' στὶς πέτρες, ὁ ἄνεμος κι' ἡ βροχὴ θὰ εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους καὶ ποτὲ πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναφυτρώσῃ τίποτα ἐδῶ.

— Ναὶ βέβαια, κάναμε πολὺ καλὰ ποὺ ἤρθαμε, εἶπαν τὰ παιδιὰ, ἦταν ἡ τελευταία ὥρα.

Καὶ τὰ παιδιὰ φύτευαν μὲ ὄση χαρὰ σπέρνει ὁ γεωργὸς κι' ἀκόμα πε-

ρισσότερη. Γιατὶ ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔκαναν αὐτὰ, δὲν θάδβαιναν ἐφήμερα χορτάρια, ἀλλὰ μεγάλα δέντρα μὲ ψηλοὺς κορμούς καὶ μακρὰ κλαδιά. Αὐτὸ ποὺ ἔκαναν δὲν θὰ κρατοῦσε μόνο ἕνα καλοκαίρι, ἀλλὰ χρόνια πολλά. Κι' ἔπειτα θὰ ἦταν κι' ἕνα πράγμα ποὺ θὰ τὸ βλέπαν οἱ ἀπόγονοί τους καὶ θὰ τὸχαν γιὰ παράδειγμα. Τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνό ποὺ εἶχαν βρεῖ, τὸ μεταμόρφωσαν σ' ἕνα ὡραῖο δάσος. Μποροῦσε νὰ γίνῃ ὡραιότερο καὶ διδακτικότερο παράδειγμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Μιὰ μέρα στὸ Χαίλσιγκενλαντ.

Πέμπτη, 16 Ἰουνίου

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νίλς πετοῦσε κα-θισμένος στὴν ράχη τοῦ ἀετοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ Χαίλσιγκενλαντ. Ἦταν μιὰ ψηλὴ κι' ὀρεινὴ χώρα· ἀλλ' ἀνάμεσα στὰ βουνὰ τραβοῦσε μιὰ καταπράσινη γελαστὴ πεδιάδα, καὶ ἀπ' αὐτὴν βγαίνανε πρὶς μικρὲς καὶ πρὶς στενὲς κοιλάδες ποὺ χώνονταν μέσα στὰ βουνά.

Ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, ξεπρόβαλλαν πρόσχαρα σπιτάκια καὶ αὐλές. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΑΘΑΙΝΕΙ

Ὁ περίφημος παπα-Βούλγαρης τῆς Κερκύρας, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὴ Γαλλία, — λόγιος, ποιητής, ἐξυπνότατος ἄνθρωπος καὶ τέλειος τζέντλεμαν, — συνήθιζε, δταν ταξίδευε στὴν Εὐρώπη, νὰ φορῇ πολιτικά. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὅμως μπαρκαρίζονταν μὲ τὰ παπαδίστικα κι' ἄλλαζε φορεσιὰ στὸ βαπόρι.

Μιὰ φορὰ, δταν ἦταν νέος, μπαρκαρίστηκε γιὰ τὸ Μπρίντιζι. Μιὰ νέα Ἀθηναία, μεγὰ πλουτὴ μὰ καὶ προληπτικὴ φαίνεται, ποὺ στεκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν κουπαστὴ, εἶδε νάνεβαίνῃ στὸ βαπόρι ἕνας παπάς. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν πολυπροσέξῃ, γύρισε κι' εἶπε στὴν παρέα της δυνατὰ:

— Παπὰ θάχουμε συνταξιδιώτη; ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ ἀπὸ πνιγμό!..

Τάκουσε ὁ παπα-Βούλγαρης, μὰ δὲν ἔδειξε τίποτα. Ἐπειτα χάθηκε ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Κι' ἡ νέα, στὸ τραπέζι, βρέθηκε κατὰ σύμπτωση δίπλα σ' ἕνα ὡραῖο, εὐγενικότατο νέον ἄντρα, πολὺ καλοντυμένο, ὁμιλητικὸ καὶ περποποιητικὸ, ποὺ τὴν καταμάγεψε. Καὶ τόσο πολὺ, ποὺ δὲν τὸν ἄφινε πιά ἀπὸ κοντὰ καί, πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ βαπόρι στὸ Μπρίντιζι, τοῦ ἐπρότεινε ὀρθὰ-κοφτὰ γάμο.

— Ὡ, δεσποινίς! ἀπόρησε τάχα ἐκεῖνος· μὰ εἶναι δυνατό;... Πρωτίτερα σεῖς φοβηθήκατε νὰ κάμετε μαζί μου ἕνα τόσο δὰ μικρὸ ταξιδάκι· καὶ μοῦ προτείνετε τώρα δλόκληρο τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς;..

— Πῶς; ψιθύρισε ἡ νέα· δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβετε ἀμέσως: εἶμαι ὁ παπὰς ποὺ εἶδατε τὸ πρῶτ νὰ μπαρκά-

ρεται καὶ κάτι εἶπατε... θυμάστε;..

Ποῖος ἔμεινε κόκκαλο; — Ὁχι βέβαια ὁ παπα-Βούλγαρης, ποὺ γελοῦσε τώρα μὲ τὴν καρδιά του... Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

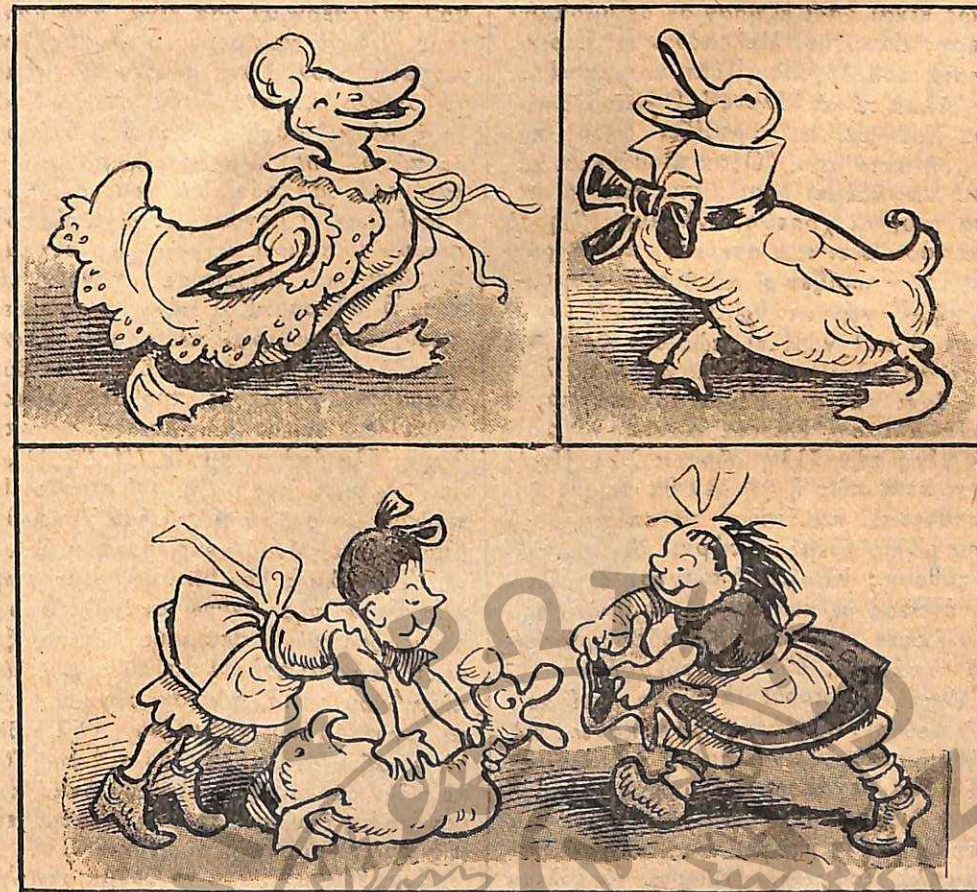
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'.

Ἦλθε ἡ ὥρα, παιδιὰ μου, νὰ σὰς πῶ ποῦ πῆγαν καὶ τί ἔκαναν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ἀφοῦ ἔφυγαν σὰν τὶς κλέφτρες ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς θειᾶς τους.

Εἶχαν κι' ἄλλη μιὰ θειά, πρὶς μακρινή, τὴν κυρία Τερψιχόρη. Αὐτὴ καθόταν σ' ἄλλη γειτονειὰ, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ κοντὰ στὸ Β' Δημοτικὸ Σχολεῖο τῶν Κοριτσιῶν, ὅπου ἦταν δασκάλισσα. Ἄντρα δὲν εἶχε. Μόνο ἕνα ἡλικιωμένο ἀδελφὸ, τὸν κ. Δημοσθένη, ποὺ ἦταν εἰρηνοδίκης.

Σ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς θειᾶς τὸ σπιτί κατέφυγαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καὶ μὲ τὰ κλάμματα, τῆς εἶπαν πῶς «γιὰ μιὰ μικρὴ παρακοή» ἡ κακιὰ θειά Εὐ-

λαλία ἤθελε νὰ τὶς κορεμάσῃ ἀπὸ τὴ γλῶσσα! Τὸ κατάλαβε ἡ κυρία Τερψιχόρη πῶς κάτι μεγάλο κακὸ θάχαν κάνει. Τὶς λυπήθηκε ὅμως, τὶς κοάτησε καὶ τὶς ὑποσχέθηκε πῶς τὴν Κυριακή, ἂν ἦταν φρόνιμες, θὰ τὶς ἐπαιρνε νὰ πάγνε μαζί στὴ θειά - Εὐλαλία καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὶς συχωρέσῃ.

Ἐ, δὲν πρόφτασε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ ἡ καλὴ θειά Τερψιχόρη. Γιατὶ μόνο τὴν πρώτη μέρα ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα κάθησαν φρόνιμες. Πῆγαν μάλιστα καὶ στὸ σχολεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἀόρισαν τὰ δικά τους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἔκαμαν τὶς ἀρρωστες καὶ κάθησαν στὸ σπιτί. Κι' ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ κυρία Τερψιχόρη κι' ὁ κ. Δημοσθένης, οἱ καλὲς σου ἔπιασαν τὴν πάπια τῆς αὐλῆς καὶ τὴν ἔντυσαν κυρία, ἔπιασαν καὶ τὸν πᾶπιο καὶ τὸν ἔντυσαν κύριο.

Αὐτὰ βέβαια δὲν ἦταν τόσο φοβερά, οὔτε μπορούσε νάχουν πολὺ κακὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἔξαφνα τῆς Ρήνας τῆς ἦρθε μι' ἄλλη ἰδέα ποὺ κι' ἡ Μαρίνα τὴ βοήθη περιφρημῇ: Νὰ φορέσουν τῆς πάπιας, ἡ καλύτερα νὰ χώσουν τὸ κεφάλι της μέσα σ' ἕνα μεγάλο μᾶλλινο γάντι τοῦ κ. Δημοσθένη, καὶ νὰ τὸ κουμπώσουν στὸ λαιμὸ της!..

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΕΓΑΛΟΣ και φοβερός σεισμός που καταγκρέμισε την Κόρινθο, έδω στην Αθήνα δεν είχε παρά έναν αντίκτυπο τόσο αδύνατο, που πολλοί άνθρωποι, — όσοι π. χ. έτuche να περπατούν, — δεν τον ένοιωσαν καθόλου. Οι άλλοι όμως που τον ένοιωσαν, κατατρόμαξαν. Και μερικοί τόσο πολύ, ώστε έδγαλαν τις φωνές και πήραν τους δρόμους. Ήταν άστετο, μάλιστα την αλήθεια, να βλέπη κανείς αυτόν τον πνιχό με το τίποτα. Κι' ακόμα πιο άστετο για τους συνειθισμένους από σεισμούς, — όπως είναι όσοι έζησαν σε σεισμόπαθα μέρη, Ζάκυνθο, Πελοπόννησο, μερικά νησιά του Αιγαίου, Πόλη και καθεξής. Αλλά τί τα θέλετε! Ο Σεισμός είν' ένα πράγμα, που φοβίζει ακόμα και... ή σκιά του. Όταν αισθάνεται κανείς να τρέμει έτσι κάτω από τα πόδια του, να χορεύει, να κυματίζει σε θάλασσα, τι πια στερρό, τι άτράνταχτο γνωρίζει σ' αυτό τον κόσμο, — τη γη. — χάνει την εμπιστοσύνη του σε κάθε τι και νομίζει πως δεν έχει πια ούτε ασφάλεια ούτε καταφυγή. Το λίγο δεν έχει να κάνει. Είναι αρκετό για να τόνελαλιάσει. Έπειτα, γιατί το λίγο δεν θα γίνει την άλλη ώρα πολύ; Ποιος έγγυάται πως ή γη δεν θα σεισθή δυο νάτοτερα, και πως τα σπίτια αυτά που μόλις τρέμουν τώρα, δεν θα σωριασθούν; Καμμία υπόσχεση δεν έδωσε ο Θεός σε κανένα, με καμμία χώρα δεν έκανε συνθήκη. Κι' ούτε πρόγνωση υπάρχει, ούτε προφύλαξη!

Γιατί τί μπορεί να κάνει κανένας; Να φεύγει; Δεν προφταίνει πάντα. Να κάθεται σε ξύλινο σπίτι, αντισεισμικό; Για μεγάλους σεισμούς δεν υπάρχουν αντισεισμικά σπίτια. Ούτε μια μεγάλη πόλη μπορεί ναποτεληται από χαμηλά ισόγεια. Έπειτα τα ξύλινα καίγονται εύκολα. Τέλος, ο άνθρωπος αγαπά τον τόπο του, δεν τον αφήνει μ' ένα σεισμό και, άμα περάση λίγος καιρός, ξεχνά τον κίνδυνο ή τον άψηφα. Γι' αυτό βλέπουμε τους κατοίκους μιας σεισμογχεμισμένης πόλης να φεύγουν τη μίαν ώρα πανικόδλητοι και την άλλη να γυρίζουν στα έρείπια τους και να τα ξανοχτίζουν. Θέλετε άλλο από τους χωριάτες του Βεζούδιου; Η λάθα κάθε τόσο τους διώχνει από τις πλαγιές του ήφαιστειού, όπου καλλιεργούν τάμπελια τους, τα φημισμένα για το κρασί τους. Κι' αυτοί ξαναγυρίζουν, ξαναχτίζουν, ξαναφυτεύουν, κι' έτσι τάμπελια με τις καλύβες σκεπάζουν πάντα τον τρομερό

Βεζούδιο σχεδόν ως τον κρατήρα. Μεγάλο κι' αγιάτρευτο κι' αναπόφευκτο τέλος πάντων κακό ο Σεισμός. Μπροστά του ο άνθρωπος αισθάνεται δλη του τη μικρότητα και την αδυναμία. Γι' αυτό, άπελπισμένος, ρωιείται πολλές φορές γιατί να υπάρχει στον κόσμο, μέσα στα τόσα άλλα, κι' αυτό το κακό... Αλλά πώς μπορεί να μην υπάρχει; Είναι, βλέπετε, ή ζωή της Γης, που κι' αυτή, στο χάος, έχει κάθε δικαίωμα να ζή τη ζωή της... Έτσι σχηματίζεται: με τους σεισμούς. Δεν έπηξε ακόμα δλάκερη. Ο φλοιός της, — ένας τόσο λεπτός άκόμα φλοιός; — σκεπάζει μια ρευστή πόρινη σφαίρα. Κάθε στιγμή σχηματίζονται και μέσα τεράστια άέρια που γυρεύουν διέξοδο, ή γχερεμίζονται άπέραντα στρώματα που παρχσέρνουν όσα είναι από πάνω τους για να γεμίσουν το κενό και να ισορροπήσουν. Αυτό προξενούν τις μεγαλύτερες άναστατώσεις στην επιφάνεια, μα κι' αυτά κάνουν ό,τι βλέπουμε πάνω της. Μία φορά, παντού ήταν νερό, θάλασσα. Με τους σεισμούς έπρόβαλαν οι μεγάλες στεριές. Με τους σεισμούς πάλι οι στεριές χωρίστηκαν, άνοιξαν, κι' εισόρησε στήνολγαμά τους ή θάλασσα. Και πάλι με τους σεισμούς φανερώθηκαν μέσα στη θάλασσα νησιά, ή χωρίστηκαν βουνά σε δύο. Χαράδρες, φάραγγες, πορθμοί, ισθμοί, παραλίες, άκρωτήρια, λίμνες, άρχιπέλαγα, όλα από σεισμούς. Η Γη άλλάζει, σχηματίζεται, ζή. Οι σεισμοί θα πάψουν μόνο όταν μια μέρα νεκρωθή, όπως, λένε, είναι νεκρωμένη ή Σελήνη. Τότε όμως δεν θα υπάρχουν στην επιφάνειά της άνθρωποι! Υπάρχουν τώρα, όσο κάνει σεισμούς. Μα πως ξεσπιτώνονται πολλοί άπ' αυτούς, ή πως πληγώνονται, ή πως σκοτώνονται, ή το λιγότερο πως τρομάζουν, τη Γη δεν τη νοιάζει. Κάνει τη δουλειά της. Όπως δεν σε νοιάζει και σένα όταν, κάνοντας τη δουλειά σου, καταστρέφεις μια φυλή κοριών ή μυρμηκίων...

Συμπέρασμα: Για να ζούμε στη Γη, ή Γη πρέπει να είναι ζωντανή. Και για να είναι ζωντανή ή Γη, πρέπει να κάνει σεισμούς!

Κι' ο Θεός λοιπόν; — Μα ο Θεός έκαμε και τη Γη, όπως έκαμε και τον άνθρωπο. Και του έδωσε το λογικό, για ν' άμύνεται όσο μπορεί. Κι' άμύνεται, βλέπετε, ο άνθρωπος με το λογικό του ακόμα κι' έναντιον του σεισμού. Δεν μπορεί βέβαια να τον καταργήση ή να τον εξουδετερώση στην έντέλεια, τον εξουδετερώνει όμως άρκετά με τα μέσα που μεταχειρίζεται. Ο φόβος μένει το μεγαλύτερο ίσως κακό. Μα και το φόβο ακόμα τον πολεμά το λογικό, που μάς λέει πως δεν πρέπει να φοβόμαστε καταστροφές αλ-

φνίδιες και τυχαίες. Έρχονται τόσο σπάνια! Κι' όταν έρχονται, — πράγμα αναπόφευκτο, — μάς βοηθεί ο Θεός, μάς βοηθούν κι' οι άδελφοί μας, που ή μεγάλη συμφορά έυπηά στην ψυχή τους το αίσθημα της φιλανθρωπίας, της άγάπης του πλησίον, όπως το είδαμε τόσο ώραιο, τόσο μεγάλο, τόσο συγκινητικό, και τώρα με τους σεισμούς της Κορίνθου...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Ίουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Επίσκεψη της σπηλιάς. — Ο γεωγραφικός χάρτης. — Ένα ρολόγι.

Τα παιδιά στεκόταν σιωπηλά.

Ποιος να ήταν αυτός ο κακόμοιρος; Ναυαγός άραγε; Από πού; Ήρθε έδω νέος και πέθανε γέρος; Κι' ήταν μόνος ή είχε και συντρόφους; Πέθαναν άραγε κι' είχε μείνει μονάχος εκείνος; Τα σκεύη της σπηλιάς τα είχε φέρε από το πλοίο του ή τα είχε κάνει με τα ίδια του τα χέρια;

Αυτές οι άπορίες, άλυτες βέβαια, γεννήθηκαν στο νου των παιδιών. Και μια άλλη, ή κυριότερη: "Αν ή χώρα όπου ναυάγησε ήταν ήπειρος, γιατί δεν κατέφευγε σε καμμία μεσόγεια πόλη ή σε κανένα λιμένα; Τόσο δύσκολο ήταν; Τόσο μεγάλη ήταν ή απόσταση από το άκατοίκητο μέρος;

Το μόνο βέβαιο ήταν, πως ο δυστυχισμένος ναυαγός είχε καταπέσει, έξαντλημένος είτε από άρρώστεια, είτε από γηρατειά, και μη έχοντας δυνάμεις να γυρίση στη σπηλιά του, ξεψύχησε και-χάμω στη ρίζα του δέντρου.

Κι' αν αυτός δεν είχε τρόπο και μέσο να σωθή, ταξιδεύοντας προς τ' άνατολικά ή τα βορεινά, θα έβρισκαν τάχα αυτοί, οι μικροί ναυαγοί;...

Όπως δήποτε, ήταν άνάγκη να έπισκεφθούν ακόμα μια φορά τη σπηλιά και να την εξετάσουν καλύτερα. Ποιος έφέρει μίαν έβρισκαν καμμία σημείωση που να τους διαφωτίσει για τόνονα, την καταγωγή και τη διάρκεια της εκεί διαμονής του άγνωστου. Έπειτα και γι' άλλο λόγο: έπρεπε να ιδούν μήπως ή σπηλιά εκείνη ήταν κατάλληλη για χειμερινή κατοικία.

— Έμπρός! είπε ο Μπριάν.

Κι' αφού άναψαν άλλο δαδί, μπήκαν στη σπηλιά, ακολουθούμενοι κι' από τον Πιστό.

Ο Σέρδης τότε άνακάλυψε, σε μια σανίδα, καρφωμένη ού ράφι στον δεξιό τοίχο, ένα μάτσο άλειμματοκέρας. Ήταν χονδροειδή, έκαναν όμως τη δουλειά τους. Τα παιδιά άναψαν ένα, και το στερέωσαν στο σματάνι.

Σε λίγο βεβαιώθηκαν πως ή σπηλιά ήταν κατοικήσιμη. Πουθενά δεν φαινόταν ίχνος ύγρασίας, αν κι' ο αερισμός γινόταν μόνο από την είσοδο που έβλεπε προς το ποτάμι. Οι τοίχοι της ήταν στεγνοί ού γρανίτες κι' οι θαλάσσιοι άνεμοι δεν την έπιαναν. Αλήθεια το φως της ήμέρας μόλις έισχωρούσε: μπορούσαν όμως ν' άνοιξουν δυο πρώτες στο έξωτερικό τοίχωμα, για να φωτίζεται και ν' άερίζεται ή σπηλιά καλύτερα.

Είχε μάκρος τριάντα πόδια και πλάτος είκοσι. Κι' ήταν μικρή βέβαια για τραπέζα, κρεβάτο, κάμαρα, μαγειριό κι' άποθήκη. Αλλά μπορούσαν να στενοχωρηθούν τους λίγους χειμωνιάτικους μήνες. Έπειτα, την άνοιξη, θάφευγαν για το ταξίδι, με την έλπίδα να φτάσουν σε καμμία πόλη της Βολιβίας ή της Άργεντινής. Κι' από κει βαπόρι και στην πατρίδα!

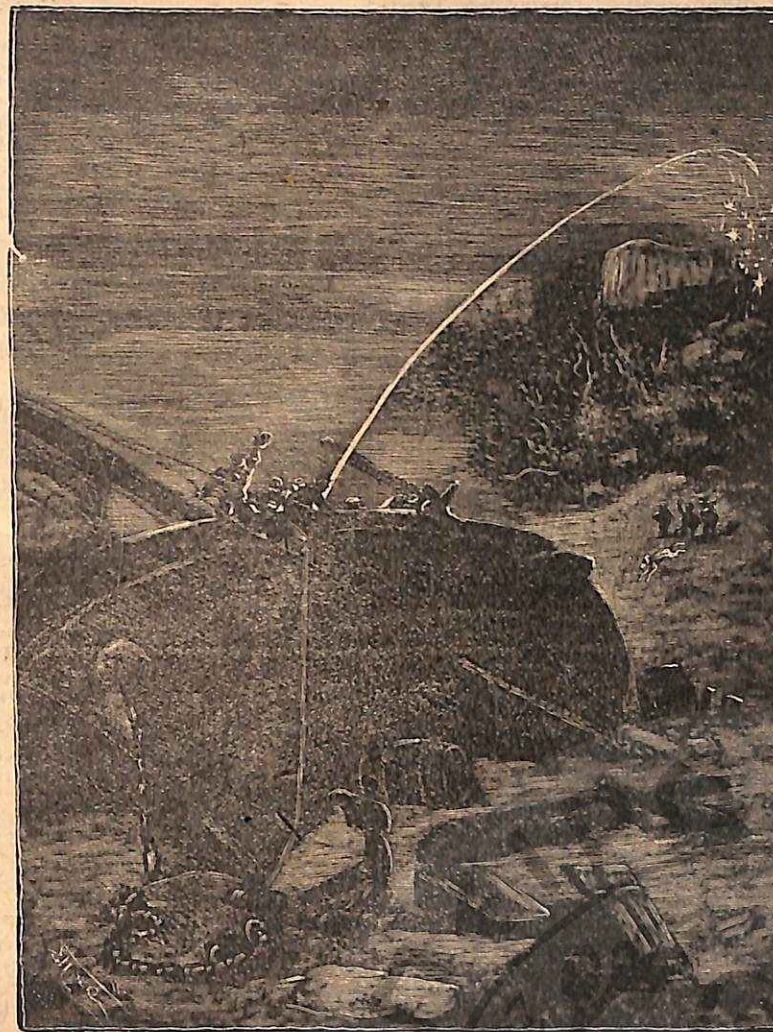
Για προσωρινή λοιπόν κατοικία ή σπηλιά ήταν άξιόλογη.

Ο Μπριάν κατέγραψε τα πράγματα που είχε μέσα. Ήταν όμως ελάχιστα. Ο δυστυχισμένος κάτοικος της σπηλιάς είχε πέσει, φαίνεται, σε μεγάλη φτώχεια και στέρσηση. Μικρά πράγματα θά είχε σώσει από το καράβι, ξύλα προπάντων, με τα όποια είχε κάνει το κρεβάτι, την κασέλα και τα σκαμνιά, τάμόνα έπιπλα της κατοικίας του. Και τα μόνα του έργα-λεία ήταν μια άξινα, ένα σκεπάρνι, ένα σφυρί, ένα πριόνι, ένα φαλλίδι. Είχε ακόμα λίγα μαγειρικά σκεύη κι' ένα βρελάκι. Βλέποντας αυτή τη φτώχεια, οι μικροί ναυαγοί παρηγορήθηκαν με την ιδέα πως αυτοί είχαν άφθονα τα μέσα της εύζωας.

Έξακολούθησαν την έρευνα κι' άνακάλυσαν και μερικά άλλα πράγματα: ένα μεγάλο σουγιά, που οι περισσότερες λεπίδες του ήταν φθαρμένες, — όπως άλλωστε όλα τα πράγματα εκεί μέσα, που θά πη ότι είχαν περάσει πολλά χρόνια άφύτου έναυάγησης ο άγνωστος, — ένα διαδήτη, μια χύτρα, μια σιδερένια σφήνα κι' ένα έργαλειο σχοινοπλεκτικής. Αλλά ούτε ναυτικό έργαλειο, τηλεσκόπιο ή πυξίδα, ούτε βπλα, κυνηγετικό τουφέκι ή άλλο. Ο ναυαγός, για να τρέφεται, θάναγκαζόταν ίσως να στήνη στα ζώα παγίδες.

— Κι' αυτό έδω τί είναι; φώναξε άξαφνα ο Ουίλλκοξ, δείχνοντας δυο σφαίρες δεμένες με σχοινί.

— Κανένα παιχνίδι ίσως, είπε ο Σέρδης. Έλάτε, παιδιά, να παίξουμε! Αλλά ο Μπριάν κατάλαβε τί ήταν το «παιχνίδι» εκείνο. Είχε διαβάσει ότι οι Ίνδοι της Άμερικής μεταχειρίζονται τέτοιες σφαίρες για να πιάσουν ζώα. Τις ρίχνουν από μακριά με δεξιότητα στα πόδια του ζώου, σε τρόπο που να τα μπερδεύουν και να τα

«Ο Γόρδων σκέφθηκε φρόνιμα να ρίξη ρουκέτες...»

παράλυν. Ο ναυαγός χωρίς άλλο είχε κατασκευάσει αυτό το άπλο μηχανήμα, άφου δεν είχε τουφέκι για κυνήγι.

Κοντά στο προσκέφαλο του κρεβατιού, πίσω από μια πτυχή της κουβέρτας, ο Ουίλλκοξ άνακάλυψε κι' ένα ρολόγι κρεμασμένο στον τοίχο. Ήταν καλό ρολόγι, όχι από τα κοινά που έχουν συνήθως οι ναύτες. Μπορούσαν λοιπόν να συμπεράνουν ότι ο άγνωστος ναυαγός θάταν άξιωματικός στο πλοίο ή έπιβάτης όπωσδήποτε σημαντικός.

— Να ιδούμε, παιδιά, την ώρα! φώναξε ο Σέρδης.

— Και τί θα καταλάβουμε από την ώρα; είπε ο Μπριάν. Ίσως το ρολόγι αυτό θα σταμάτησε πολλές ήμέρες πριν πεθάνη ο δυστυχής κύριός του, που δεν θα μπορούσε πια να το κουνήσει.

Άνοιξε όπωσδήποτε το σκέπασμα με δυσκολία, γιατί οι θηλιές ήταν σκουριασμένες, κι' είδε την ώρα. Τρεις και είκοσι λεπτά.

Υστερα ο Δόνιφαν μετατόπισε το κρεβάτι και βρήκε, πεσμένο χάμω, ένα τετράδιο που τα κιτρινισμένα του φύλλα ήταν γραμμένα με μολύδι.

Δυστυχώς το μεγαλύτερο μέρος άπ' αυτό το χειρόγραφο ήταν δυσανάγνωστο. Κατόρθωσαν ως τόσο να διαβάσουν μερικές λέξεις καθαώς και τόνονα Φραγκίσκος Βοντοάν.

Ήταν βέβαια τόνονα του ναυαγού που είχε χαράξει και τάρχηκά του Φ. Β. στον κορμό του δέντρου. Το τετράδιο ήταν το ήμερολόγιό του: σ' αυτό έγραφε ό,τι το συνέδινε, από την πρώτη μέρα που ναυάγησε. Στην άρχή, ήταν ή ίδια χρονολογία που ήταν χαραγμένη και στο δέντρο. Άρα αυτό ήταν το έτος του ναυαγίου.

Πενήντατρία χρόνια είχαν περάσει άφύτου ο Φραγκίσκος Βοντοάν είχε πατήσει την άκτη εκείνη και σ' όλο το διάστημα που έμεινε, δεν είχε την τύχη να λάβη καμμία βοήθεια άπέξω!

Κι' αν αυτός έζησε διαρκώς έδω, χωρίς να προχωρήση στα ένδότερα, δεν ήταν άπόδειξη πως είχε συναντήσει προσκόμματα άνυπέροβητα; Έτσι τα παιδιά κατάλαβαν τώρα καλύτερα πόσο δύσκολη ήταν ή θέση τους. Γιατί πως θα κάτορθωναν αυτοί, μικροί κι' άδύνατοι, ό,τι δεν είχε κατορ-

θώσει ένας μεγάλος, έμπειρος και σκληρογυγμένος θαλασσινός;

Καθώς συλλογίζονταν αυτά, τους παρουσιάσθηκε κι' άλλη άπόδειξη πως θάταν μάταιη κάθε τους άπόπειρα για να βγούν από τη χώρα εκείνη:

Ένψ δηλαδή ο Δόνιφαν φυλλομετρούσε το τετράδιο, βρήκε μέσα ένα χαρτί διπλωμένο. Το άνοιξε, κι' είδε πως ήταν ένας γεωγραφικός χάρτης.

— Χάρτης! φώναξε έκθαμβος.

— Και θα τον σχεδιάσε ο Φραγκίσκος μόνος του, είπε ο Μπριάν.

(*Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Μεσάνυχτα. Τὴν ἀχραντὴ σιγὴ ἤχοι βιολιού μαγευτικοὶ ταρα-
ζοῦν κι' ὦ, πῶς σκιρτᾷ τοῦ αἰσθημα-
[του ἡ πηγὴ, τώρα τὰ πάντα γύρω μου σπαρά-
ζουν.

Σὰ γέλιο μακρινό, ἢ σὰν πουλιοῦ
κάποιο κελᾶδιμα, ἢ κάποιο
[κλάμα, γροικιέτ' ὁ ἀργὸς ἦχος τοῦ βιο-
[λιού, μιὰν ἀστραπή, σὰ δροσαγέρας...
[κάποιο θάμα.

Καὶ σὰ μιὰ σάλπιγγα, μέσ' στὴ
[νυχτιά, ἀγγέλων στὴ δευτέρα παρουσίᾳ,
σὰν κάποια φλόγα ποὺ σκοροπίστη
[ἀχνά, σὰν κάποια μουσικὴ φωτοχυσία.

Κι' εἶναι μιὰ θάλασσα τῆς νύ-
[χτας ἡ σιγὴ κι' ἡ σκέψη μου βαρκοῦλ' ἀσπρο-
[πανοῦσα ποὺ ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς τῆς σπρώ-
[χνει σιγανῇ δροσαῦρα, ἡ μελωδία τοῦ βιολιού
[ἡ μεθοδία. Δέριος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ὅταν ἤμωνα μικρὴ, πολὺ μι-
κρὴ, εἶχα ἓνα τραγοῦδι, ἓνα τρα-
γοῦδάκι «ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ εἶχε συνθέσει ὁ μπα-
μπάς καὶ μοῦ τὸ τραγουδοῦσε
κάθε βράδυ, πρὶν πάω νὰ κοιμη-
θῶ. Τὰ λόγια του, ἂν καὶ δὲν τὰ
καταλάβαινα ὅλα, ἀπλῶς μιὰ
παράξενη γαλήνη καὶ γλυκὰ μέ-
σα μου.

Ἦμωνα περήφανη γιὰ τὸ τρα-
γοῦδί μου, γιὰ τὸ εἶχε κάνει ὁ
μπαμπάς γιὰ «μένα» κι' ἦταν «ἀ-
ποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ τρα-
γοῦδί μου, ἡ Τζέννη, τὰ φυλλά-
δια τῆς Διαπλάσεως καὶ τὸ πιά-
νο μου, ἦταν οἱ μόνοι θησαυροί
μου.

Πολλὲς φορὲς τὸ τραγουδοῦσα
στὴν Τζέννη (γιὰ τὸ ἦξερα ἀπ'
ἔξω). Ἐκεῖνη τὸ ἀκούγε μὲ θαυ-
μασμό. Ὅταν τελείωνα, τὰ μάτια
τῆς πλημυρίζαν δάκρυα καὶ μοῦ
ἔλεγε μὲ παράπονο:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω δικό μου τρα-
γοῦδι. Κανεὶς δὲν μοῦ ἔκανε, γι-
ατί κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ.

— Τί λές, Τζέννη; Ἐγὼ σ' ἀ-
γαπᾷ πολὺ, πάρα πολὺ, κι' ὅταν
μεγαλώσω, θὰ σοῦ κάνω πολλὰ
τραγοῦδια, ποὺ θὰ τ' ἀκούς μὲ
εὐχαρίστηση.

Μ' ἀλλοίμονο! Ἡ μοῖρα πολὺ
γρήγορα μὲ στέρησε τὸν θησαυ-
ρό μου. Ἐνα βράδυ, πῆγα νὰ κοι-
μηθῶ, ὅταν ἀκουσα κάποιον στὸ
σαλόνι νὰ τραγουδῇ.

Γνώρισα τὸν ἦχο τοῦ τραγου-
διοῦ μου, καὶ τὴν φωνὴ τοῦ μπα-
μπᾶ! Βγήκα ἔξω. Στάθηναι στὴν
πύρρα καὶ κοίταξα. Ὁ μπαμπάς

εἶχε στὰ γόνατά του τὸν μικρό
μου ἀδελφὸ καὶ τοῦ τραγουδοῦσε
τὸ τραγοῦδι μου, χαϊδεύοντας τὴν
ξανθὴ μακρίεῖς του μπουκλές!..
Μὰ ἀντὶ νὰ λέῃ «Ἀγροῦδ' ἄντα»
στὸ τραγοῦδι (ὅπως πάντα) ἔλε-
γε «Κώστα»... Ἀισθάνθηκα πῶς
ἔχανα ὁ, τι πῶς πολὺτιμο εἶχα. Ἐ-
νας ἀπέραντος πόνος ἀπλώθηκε
μέσα μου.

Τὸ τραγοῦδι μου δὲν ἦταν πιά
«ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ εἶ-
χαν τραγουδῇ καὶ σὲ κάποιον
ἄλλον. Ἐκρυψα μὲ τὰ χέρια τὰ
μάτια μου, πού πλημυρίζαν δά-
κρυα, καὶ πῆγα στὴν κἀμαρά μου.
Ἐπὲσα ἀποκαμωμένη σέμιὰ πολ-
λυθρόνα καὶ, γιὰ πρώτη φορά στὴ
ζωή μου, ἔκλαψα πικρά...

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΑΡΡΩΣΤΗ

Εἶναι καιρὸς τώρα ποῦναι ἀρ-
ρωστή ἡ ξεδελφούλα μου ἡ Λέ-
να μὲ τὰ δόξα-δόξα σγοῦρὰ μαλ-
λιά, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ
τῆς πιάνουν τὸ μισό τῆς προσω-
πάκι, καὶ τὸ κερασμένο τῆς στό-
μα. Μὰ ἔχει πιά περάσει τὸ στά-
διο τῆς κρίσεως καὶ βρίσκεται στὴν
ἀνάρρωση. Σαπλωμένη στὸ κρε-
βάτι τῆς μὲ τὸ κεφάλι γεμμέ-
νο στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, μοιά-
ζει μ' ἓνα τριαντάφυλλο μαρα-
μένο ἀπ' τὸν κατεργᾶτο μεσημε-
ριώτικο ἥλιο, ποὺ προσμένει ἀ-
νυπόμονα τὸ δειλινὸ γιὰ νὰ δρο-
σιαστῇ μιὰ νύχτα ἀκόμα πρὶν μα-
ραθῇ γιὰ πάντα.

Κι' εἶναι τόσο ἀδύνατη ἡ Λέ-
να μας! Τὸ σωματάκι τῆς τόσο
ἀλαφρὸ, λές κι' εἶναι πομπόλο
στὰ χέρια τῆς θειᾶς μου σὰν
πέφνοντάς τιν στὴν ἀγκαλιά τῆς
παῖε στὴν καλὴ κἀμαρα μὲ τὰ
παράθυρα ποὺ βλέπουν στὸ με-
γάλο κεντρικὸ δρόμο, τ' αὐτοκί-
νητα, τοὺς διαβῆτες, τὴν κίνηση.
Μὰ ἡ Λένα κουράζεται γρή-
γορα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ γυνών-
τας σ' ἐμένα τὰ μεγάλα τῆς μά-
τια, μοῦ ζητᾷ ἓνα παραμῦθι.

Γλυκεῖα ξεδελφούλα, ποῖος
μπορεῖ νὰ σοῦ τ' ἀρνηθῇ;

Καὶ χαϊδεύοντάς τὸ μικρὸ τῆς
χεράκι, τῆς μολογᾷ γιὰ τὴν
πεντιμυρριάζουσα βασιλοπούλα ποῦ
τὸν ἥλιο γιὰ μαλλιά καὶ γιὰ μά-
τια τὰ πηχτὰ τῆς νύχτας τὰ σκο-
τάδια, μὰ ποῦ μὴ μάγισσα κα-
κία τὴν ἔρριξε σὲ λήθαργο βα-
θύ, ὥς ποῦ ἦλθε τὸ οἰοπόλοιο
μῆδ' ὅπως μακρινῆς καὶ τῆς λευ-
τῶσε. Κι' ἡ φωνὴ μου, νανοῦ-
ρισμα γλυκό, τῆς κλείνει ἀπαλὰ
τὰ βλέφαρα ἐνῶ στὰ χεῖλιά τῆς
ἀνθίζει ἓνα χαμόγελο. Ἰσως ὁ-
νειρεύεται πῶς εἶν' αὐτὴ ἡ βασι-
λοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ
ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ τὸ οἰοπόλοιο.

Κοιμήσου ἡσυχᾶ, Λένα μου!
ἔχεις τόση ἀνάγκη νάναπαυθῇς ὅ-
ση ἓνα τριαντάφυλλο τῆς βροῦ-
νης δροσιάς ὅστερ' ἀπ' τὸν κα-
φετέρω μεσημεριώτικο ἥλιο.

Σούζη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λόρδος Γκλέντβαρν:—Χτὲς
εἶχα τὰ γενέθλιά μου.
Ὁ Ἀρσὲν Δουπέν.—Μὰ τότε
εἴμαστε συνομήλικοι, γιατί κι'
ἐγὼ χτὲς εἶχα τὰ δικά μου.
Τζορῆς

Ὁ Δελὲς κλαίει ἀπαρηγόρητα.
Ἡ μαμμὰ τὸν ρωτᾷ τί ἔχει.
—Νά, κλαίω γιατί ὁ δάσκα-
λος... χί, χί... ποὺ ἦταν ἄρρω-
στος... χί, χί...
—Πέθανε;!
—Ὁχι! Ἐγὶνε καλά.

Ροζίτα

Ὁ Τοτὸς στενοχωρεῖται πολὺ
ποῦ ὁ ἀδελφὸς του ὁ Μίμης, ἓνα
χρόνο μεγαλύτερος, ἔχει ὅλα τὰ
πρωτεῖα. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ λέει.
—Νομίζεις πῶς εἶν' πάντα θὰ
εἶσαι μεγαλύτερος; Σ' ἓνα χρόνο
θὰ σὲ φτάσω καὶ θάμαστε ἴσα!
Ἰάσων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 230^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1927

Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς προκη-
ρύχθηκε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1926
κι' ἀπὸ τὴν συλλογὴν ποὺ μοῦ ἐ-
στάλησαν τότε, δημοσίευσεν ἡ
ἀσκήσεις στὸ διὰστημα τῆς Α' Ε-
ξαμηνίας τοῦ 1927. Ἐπειτα ἐ-
πρόκηρυξε καὶ Συμπληρωματικὸν
Διαγωνισμὸν γιὰ τὴν Ἀσκήσιν
τῆς Β' Ἐξαμηνίας, στὸ διὰστημα
τῆς ὁποίας ἐξακολούθησεν νὰ δη-
μοσιεύω κι' ἀπὸ τὴν νέαν. Ὅλες
αὐτὲς μαζί περιλαμβάνονται στὰ
κατωτέρω Ἀποτελέσματα. (Ὁ
τετὼν Διαγωνισμὸς εἶναι ὁ 236
γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1928,
καὶ τ' Ἀποτελέσματα τὸν θὰ δη-
μοσιεύω πολὺ ἀργότερα).

Καθὼς ἐξηγεῖται στὸν Ὁδηγὸ
τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Β') κά-
θε Συλλογὴ Ἀσκήσεων βαθμο-
λογεῖται μὲ δύο ἀριθμούς. Ὁ
πρῶτος σημαίνει πόσες δημοσι-
εύσιμες Ἀσκήσεις βρέθηκα σ' αὐ-
τὴν, (ἀδιάφορο ἂν δὲν χρειασθῇ
καὶ νὰ δημοσιευθῶν ὅλες), κι'
ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτὰς τὴν
Ἀσκήσεις ἦσαν ἐξαιρετικὰ ὠ-
ραῖες (πρωτότυπες, νέου εἶδους,
καλὰ στιχοτυπημέναι, δύσκολες
κτλ.) Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο αὐ-
τῶν ἀριθμῶν δίνει τὴν θέσιν τοῦ
στὸν Διαγωνιζόμενον, καὶ μεταξὺ
τῶν δύο ἔχοντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα,
προηγείται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸν
δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον, δη-
λαδή περισσότερες ὠραῖες Ἀσκή-
σεις. Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος
παίρνει ἀριθμὸν Εὐσήμων ἴσο μὲ
τὸ μισό τοῦ ἀθροίσματος τῶν
δύο ἀριθμῶν του. Π. χ. 15+5,
10 Εὐσημία.

Στὸν κατωτέρω πίνακα, γιὰ
οἰκονομίαν χώρου, ἀπὸ τοὺς τρεῖς
ἀριθμοὺς δὲν δημοσιεύεται παρὰ
μόνο ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων.
Ἄλλ' ἀπ' αὐτόν, καθὼς κι' ἀπὸ
τὴν θέσιν του, ὁ διαγωνιζόμενος,
ποὺ ἔχει πόσες Ἀσκήσεις ἐνό-

λῳ εἶχε ἡ Συλλογὴ του, μπορεῖ
νὰ μαρτυρῇ ἀπάνω-κάτω καὶ
τοὺς δύο ἄλλους ἀριθμοὺς του,
ποὺ ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ καμ-
μιὰ ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρῃ ἀκριβῶς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ: Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν
καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι, γιὰ ὁποιοδήποτε
λόγον, δὲν ἐσημείωσαν, στὸ τετράδιόν των
ἡλικία.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σγου-
ρόμαλλη [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγω-
νισμοῦ, ἀπὸ [20Ε] εἰς ἑκαστον:
Μεγάλη Ἑλλάς, Μύρτω, Σά-
δικος, + Ἀδάμας καὶ Μίμης.
Πρώτος, ποὺ μὲ ἄλλο ψευδὸν-
υμνὸν ἔχει ἦδη πάρει τὸ ἴδιον βρα-
βεῖον.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρά-
Κυράλιν [18Ε].—Νεράϊδα τοῦ
Βοσπόρου [18Ε].—Ἐκτὸς Δια-
γωνισμοῦ: Μηλολόδη [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουτο-
νίδι [17Ε].—Κόρη τῶν Ἀθη-
νῶν [16Ε].—Χιδνί [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [13Ε] εἰς ἑ-
καστον: Διλιάν, Δαφνοστεφῆς
Ὀλυμπιονίκης, Ἀρίων, Ἑλλη-
νικὸν Ἰδεῶδες, Λουκῆς Ἀδάς,
Σταυρατὸς, Μιχ. Ο. Δέφνεο,
Ἀγγελὸς Ἀδάνης, Βυζαντινὸν Ἀ-
στρο, Ἑβελίσι, Κρητιδοπούλο,
Εὐστράτιος Παξινός, Ἀειθαλὴς,
Σίφων.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑ-
καστον: Φιλόσοφον, Τραγοῦδι τῆς
Πατρίδος, Βάρκα τοῦ Κανάρη,
Ἀστροαπόβοντο, Λίβιος, Ἀνα-
τόλια, Ἀναδρομῆς τῆς Ἀττι-
κῆς, Ἰοστέφανος, Νίκος Ἀργυ-
ρίου, Γερῶ-Θίμος, Πέτρος Ριου-
σαί, Γεώρ. Δ. Δανιόλος, Δεσφι-
ακὸς Ἀστήρ, Μικρὰ Ἀλσάτις,
Τρελὸ Γυμνασιόπαιδι, Χαμόγελο.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγνή
Ψυχούλα [20Ε].—Ἐκτὸς Διαγω-
νισμοῦ: Ἡλιογέννητη [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλιό-
βγαλτὴ [18Ε].—Ἀττικὴ Ἀδὴν
καὶ Τσούχτρα (ἐξ ἴσου, ἀπὸ [18
Ε]).—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ἀ-
φρισμένο Κῦμα [18Ε], Σανσε-
λὸρ [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ταπει-
νὸ Κυκλάμινο [17Ε].—Ἀνα-
Κουτοῦλλη [16Ε].—Κοσμοχα-
λάστρα [16Ε].—Ἐκτὸς Διαγω-
νισμοῦ: Γαλιζιὸς Οὐρανός [17Ε],
Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης [16Ε],
Ἀθαν. Ε. Μίχας [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἑ-
καστον: Ἀστρο τῆς Λευτερίδας,
Περιπλοκάς, Δόκτωρ Φασαρίας,
Ἡρωϊκὴ Φέσσα, Τσέκν Κούγκαν,
Λιχούδα, Ταξιδιαρὸν Κῦμα, Κόν-
τε Ραπανάκις, Πάτερ Παχού-
μιος, Ναυτοπούλο, Θούδ, Ἀνδι-
ομένη Ἀμυνδαλία, Μαρουσιώτα-
κι, Ἀμίμητος Γελοτοπούλος, Νι-
κόλας Τόσκας, Πλάνο Δοξάρι,
Ἀριστοκράτισσα, Μέδουσα, Μέ-
λισσα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑ-
καστον: Ταρδίφ, Ἐβνη Γατού-
λα, Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν, Ταρ-
ζάν, Λύρα, Μονάκριβη, Σπαρ-
ταίτης, Φιφιοφίκος, Τραυματίας
τοῦ 1913, Νεύτων, Τσιγγάνα,
Ἀμλετ, Γαζία, Δ. Π. Κ., Ἡ-
ρωϊκὸν Μεσολόγγι, Ἀνθισμένη

Δεμονιά, Νέμεσις, Ἀμφιτρίτη,
Κίρκη, Ἀνδρομέδα, Ρήγας Φε-
ραῖος, Ἐκδικητὴς, Ἀρχιτεμπέ-
λης, Ρωμῆος, Μεσημβρινός Ἡ-
λιος, Ρόδον τοῦ Ἀμάραντον, Εὐ-
γενὲς Ἰδανικόν, Φωτεινός, Ἀ-
γνοστή, Γεώργιος Ι. Στρούμπος.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑ-
καστον: Ἀνεσπερὸς Εὐτυχία, Φί-
λαβλος, Φάρος τοῦ Βοσπόρου,
Βόσπορος, Ἀφροδίτη τῆς Μή-
λου, Σωτήριος Στ. Μάρκου, Ἀ-
σπρος Παλιάτσος, Κεραινός,
Νίκη, Πόθος τῶν Γραμματίων,
Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ρογήρος,
Φαέθων, Βόλγας, Χανουμάκι,
Δημοσθένης Μιράσγετης, Ἀνα-
σταστρος, Παιδί τῆς Ὀλυμπίας,
Γαλάτεια, Χάρις, Ρυγολέτος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδα-
λουσία [15Ε].—Ἐκτὸς Διαγω-
νισμοῦ: Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου,
[15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσώ-
της [14Ε].—Περσὺς [15Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαῦρος
Ἀετὸς [12Ε].—Καρεττὰν Φα-
ρῆας [12Ε].—Χαράλαμπος Α.
Σπυροπούλος [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαρία Γ. Για-
γυριάννη [10Ε], Ἀγνούλα [9Ε],
Λούλα Ε. Μίχα [9Ε], Ἀνδρέας
Παναγιωτόπουλος [8Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Ἀθήναι, 42 δόξ. Εὐρυπιδίου τὴν 5 Μαΐου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, καθὼς βλέπετε, δη-
μοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ
περὶ συνθέσεως Διαγωνισμοῦ
τῆς Ἀσκήσεως. Στὸ ἐρχόμενον θὰ
δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τοῦ νέου
Διαγωνισμοῦ γιὰ τὴν Ἀσκήσιν
τῆς Β' Ἐξαμηνίας. Ἐπειτα πάλι
ἐξακολούθησεν ἡ δημοσίευσιν ἀ-
ποτελεσμάτων καὶ θάρχησεν ἡ προ-
κήρυξις ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ
τὸ καλοκαίρι. Ἐντωμεταξὺ, ἐν-
δελεχῶς, θὰ γίνῃ καὶ ἡ 37ῃ Κυρια-
κὴ μὲ θεματοσέλιδο, ὅπως πάντα,
ἐπὶ ἀλλοδίῳ. Πιστεύω νὰ εἴσθε εὐχα-
ριστήμενοι...

Σ' εὐχαριστᾷ, Μαῖμου τοῦ
Καλέττη, γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε,
καθὼς καὶ τὸν πατέρα σου γιὰ ὅσα
μοῦ εἶπε. Μὲ συγκίνησε πολὺ ἡ
φράσις σου, ὅτι ἄρα εἶδες τὸ ψευ-
δονυμὸν σου σὲ ἄλλο περιοδικόν,
—παρμένον βέβαια ἀπὸ κάποιον ἄλ-
λον, —τὸ θεωρήσεις σὰ βεβήλωσιν.
Ὁ, αὐτὸ λέει πολλὰ! Ὁσὸσον νὰ
εἴσαι ἡσυχὸς ἐπὶ τὴν Πίσσα μου θὰ
ἔχω αὐτὸ τὸ καναρινί, καὶ χωρὶς
τὴν φάρμα ποὺ τῆς τάξεις...

Ὁ Μαντῶφ μοῦ γράφει σή-
μερα γιὰ μερικὰ διηγήματα συνε-
ργῶν μου ποὺ τοῦ ἄρσαν πολὺ.
Καὶ πρῶτα —πρῶτα γιὰ τὸ ἀξέ-
λαστο «Ἀδὺρ» τῆς δ. Ταρσοῦλη,
—ὅταν δὲν ἄλλοθινη ἱστορία μὲ
καὶ μ' ὅλα τὰ θελγνῆτα τοῦ πα-
ραμυθιοῦ. Ἐπειτα γιὰ τὰ δύο
ἀντιστοιχῆματα τῆς δ. Ρέξ στὸν
περὶ τὸν τὸμο, «Ἡ βασιλοπῆ-
λα» καὶ «Περὶπατος στὴ Μπέλα»
καὶ τέλος γιὰ τὸ συγκι-
νητικώτατον «Ὀρφανὸ Πάσχα» τῆς
Καίρας. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ εἰ-

χε καὶ ἰδιαιτέρω λόγον νὰ συγκινη-
θῇ ὁ καλὸς μου Μαντῶφ! τοῦ
θύμιος τὸ δικό του πασχάλινόν
τραπέζι, τὸ περὶνὸ καὶ τὸ φε-
τεινὸ, ποὺ καὶ σ' αὐτὸ ἡ θέσις ἔ-
κλεινον ἦσαν ἄδεια... Στὴν ἐρω-
τησὴν του ναί.

Ὁχι, Νέμεσις, σὺ δ' ἀπομνησ-
μα δὲν μπορεῖς νὰ δώσης καὶ
τοὺς δέκα σου ψήφους σ' ἓνα ψευ-
δονυμῷ. Μόνον, ἀντὶ δέκα, μπορεῖς
νὰ ψηφίσῃς ἓνα, δύο, τρία... Ὁ
«Δαρδινισμὸς» ποὺ ἀκούεις, δὲν ἔχει
καμμιὰ σχέση μὲ τὴν «Μετμψί-
ωση». Εἶναι δύο θεωρίαι διαφο-
ρετικαί. Μὰ οὐτὲ ἡ μιὰ οὐτὲ ἡ
ἄλλη εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία
σας. Ἀφῆσε νὰ μεγαλώσῃς, ἀκό-
μα καὶ θὰ τίς μάθης. Ἄν εἶναι
δηλαδή ἀνάγκη καὶ νὰ τίς μά-
θῃς... γιὰ περιέργεια.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμ-
μα σου, Ἀρεμῆς. Κι' ὁ κ. Φαί-
δων εὐχαριστήθηκε ποὺ ὁ μπα-
μπάς σου ἔχει τὴν ἴδια ιδέα γιὰ
τὸν Κινηματογράφον. Ναί, ἡ βλά-
στη τῶν ματιῶν καὶ ἐν γένει τῆς
βλαστῆς, δὲν εἶναι τόσο μεγάλη,
ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς σπάνια σὰν
καὶ σὰς, καὶ κάνει μάλιστα μετὰ
τὴν περὶστασιον ἓνα μεγάλο περ-
πατο στὸ μύλο. Ἡ κατάχρησις
βλάπτει. Ἀλλὰ... καὶ τίνος
πράγματος δὲν βλάπτει ἡ κατά-
χρησις; Ὁ μακαρίτης δ' Ἀφεντού-
λης, ὁ περιφρονηγὸς γιαντρός, ποὺ
ἦταν καὶ ποιητής, ἔλεγε: «Εἴ-
ναι ἄλλο ἀπὸ τὸ νερό, τὸ «ἄριστον
ὕδωρ» τοῦ Πινδαροῦ;... Ἐ, ἂν
πῆξ πολὺ, θὰ σκάσῃς!»

Ἡ Παναχὸς Παρών, δπου περ-
γαίνει, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ βρῇ
καὶ μερικὰς φίλες Διαπλάσοπού-
λες. Ἐτοί καὶ τὸ Πάσχα ποὺ πῆ-
γε ὥς τὸν Σουλκάστρον, γιὰ νὰ ἐ-
σκάσῃ, βρέθηκε τίς παλιές μου φί-
λες Ἀνθισμένη Πασχαλὶ καὶ
Φούξια, ποὺ τίς γνώριζε μόνο ἀ-
πὸ ἀνταλλαγῆς c. p. καὶ Μ. Μ.,
καὶ πέρασε μαζί τους λαμπρὰ.
Ἀδὲα μοῦ διηγείται καὶ ἐπιλέγει:
«Τί γλυκεῖες ἀναμνήσεις ποὺ φέρ-
νει διαρκῶς ἡ διαπλασιακὴ ζωὴ! Φαν-
ταζοῦμαι ἀργότερα, γιὰ χρό-
νια ἀκόμα, πῶς συχνὰ θὰ μοῦ τυ-
χαλῶνται τέτοιες ἐκναίσεις...»

Εὐχαριστᾷ, Καζοῦρα, γιὰ τὸ
διηγηματάκι αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστει-
λες νὰ διαβάσω. Κι' ἀφοῦ εἶναι
βουλγαρικὸ καὶ λέει γιὰ πικραλ-
λῖδα, ὑποθέτω πῶς τὸ μετέφρασε
ὁ ἴδιος δ. κ. Σταματίου. Ναί, ὁ
πάρχει καὶ νότα γὰ εἶναι ἀπὸ τὴν
κλίμακα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς
ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔξερετε; καὶ αὐ-
τὴ: πᾶ, βού, γὰ, δὴ, κέ, ζῶ, νή.

Ἐπειτα ἔστειλές μοι ἓνα
στελεῖμα ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα κι'
οἱ ἐξῆς: Ρόδον τῆς Ἐρήμου,
Μακροτίτσα, Νέριονος, Κυ-
ρά-Κυράλιν, Πιτσιρίκος τοῦ
Ἀργυρίου, Μικρομέγαλη Ἀτρώ-
μιος Κρής, Ἀττιά, Πήγασος,
Ματροχαλαστὴς, Σακουστὴ Νε-
ράϊδα, Μαρία Μ., Νεράϊδα τοῦ
Γαλοῦ, Μάρθα Σακκῆ, Φραγ-
κίονος, Καλλιόστρου, Γενναία
Στάγην, Σαδανάπαλος, Μπερ-
μὸς Κόρανας, Ἀειδέας, Ἀ-
βανίς, Πυγολαμπίδα, Μικρὴ
Ἀρτίστα καὶ Μαγεμένη Φλογέ-
ρα. Ἐφέστελας τίς παραγγέλεις

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀνανέω- σις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι 5 'Ιουλίου.

334. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτό μου τὸ κάνεις
στὴν ἄκρῃ τῆς κλωστῆς σου·
Τὸ δεύτερό μου ἄρθρο
μὰ στὸν πληθυντικό·
Τ' ὅλο μου τώρα ἂν θέλῃς
γιὰ νᾶβῃς, συλλογίσου
Τί γίνεται μὲ φροῦτα
κοινότατο γλυκό.

335. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος

Πῶς εἰμ' ἓνας Αἰγύπτιος θεός,
Τὸ λένε μόνο γιὰ νὰ με πειράξουν.
Μὰ ἐγὼ ἐπιμένω: εἰμαι ἄπλως
Διαιρέσεις τοῦ χρόνου, κι' ἄς φω-
[νάσουν.

336. Στοιχειόγραφος

Ἐνα σῖγμα μόνο ἂν βγάλῃς,
Πόσο, ἰδές, μὲ μεταβάλλεις:
Ἄπ' τὴν Ἀριθμητική,
Μπαίνει στὴ Γραμματική!

337. Λογοπαικτικός Στοιχειόγραφος

Εἰμαι πόλῃ στὴν Εὐρώπῃ·
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἐμάθῃκαν οἱ κόποι,
Γιατὶ βλέπεις μπρὸς σου... ἄλλῃ.

338. Ἀναγραμματισμός

Ἄν δῶ τὰ γράμματά σου,
Μπορῶ νὰ πῶ ποὺ εἶσαι,
Τί χαρᾶκτῆρα ἔχεις
Κι' ἴσως πρὸς τί καλεῖσαι...

Μ' ἂν σὺ τὰ γράμματά μου
Τ' ἀνακατέψῃς, λύτα,
Στὴν τάξιν τῶν λογίων
Ποῦ γράφουν τότε κοῖτα.

339. Συλλαβικὸν Παίγνιον

ΦΟΣ ΜΑ ΛΑ ΓΟΣ ΓΑΣ ΘΩΣ
ΡΙ ΡΙΣ ΜΑ ΡΟΣ ΩΣ ΚΟΣ
ΛΟΣ Ω ΤΡΟΝ ΘΟΣ.

Αὐταί εἶναι αἱ τελικαὶ συλλα-
βαὶ δεκαεὶ λέξεων δισυλλάβων.
Νὰ εὐρεθοῦν αἱ συλλαβαί, αἱ ὁ-
ποῖαι τὰς συμπληρῶνουν οὕτως,
ὥστε αἱ ἀρχικαὶ αὐταὶ συλλαβαί,
τιθέμεναι κατὰ σειρᾶν, ν' ἀποτε-
λοῦν λαϊκὴν παροιμίαν.

340-344. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐξέχουσ συμφῶ-
νων εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέ-
ξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄλος, ἄγών, ὄνος, ἄηρ, Πῖος.

345. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς μετὰ
Φωνηεντολίπου καὶ Ἑλλιποσυμ-
φώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φω-
νηεντολίπου τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλλιπο-
σύνφωνον τύπου:

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνω-
σις. Σημειώτεον ὅτι τὸ αὐτὸ ἀρ-
χαῖον ρητὸν ἀναγινώσκειται καὶ
εἰς τὸ Φωνηεντολίπου καὶ εἰς τὸ
Ἑλλιποσύνφωνον.

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Ἀγνὸν αἰ-
σθημα· 3, Ὑψωμα γῆς· 4, Χρο-
νικὴ διαιρέσις· 5, Ἀρχαία πόλις
τῆς Συρίας· 6, Ἀσιατικὴ πρωτεύ-
ουσα· 7, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα·
8, Αἰσθητήριον· 9, Ἅγιος· 10,
Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ· 11, Χώρα
τῆς Ἀφρικῆς.

346-356. Ὁμοιόμορφα Φω-
νηεντολίπα

ΘΝ

Εἰς αὐτὰ τὰ δύο σύμφωνα, τῶν
ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβλη-
θῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ κατάλ-
ληλα φωνήεντα ὥστε νὰ σχημα-
τισθοῦν ἔνδεκα λέξεις σημαίνου-
σαι:

Θεάν, Αὐτοκράτειρα, Πόλιν,
Σύζυγον τοῦ Πυθαγόρα ἡ ἱέρειαν
εἰς τὴν Τροίαν, Μυθολογικὸν
ὄν, Βασιλέα, Ὑφασμα, Τελευτήν,
Χημικὸν στοιχείον, Ρῆμα καὶ ἄλ-
λο Ρῆμα.

357. Γεῖφος

Κ κον κίκ! Γῆ Ν
Ο Κ κον τῶν Κ ὄνειρα
Κ κισ ὄνειρα

(Ρητὸν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου)

Ὅσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ
τὴν ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογὴν τῆς ΜΕ-
ΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, σταλεῖσαν διὰ τὸν
326ον Διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου σημερον
δημοσιεύονται τὰ αποτελέσματα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 8

109. Ἐωσφόρος (Ἐως, φόρος).
— 110. Μάϊος-Ἴος. — 111. Ροδα-
νός-ροδίον. — 112. Τὸ κλῆμα, τὸ
σταφύλι, τὸ κρασί. — 113. ΙΟΡΔΑ-
ΝΗΣ (ὄρνις, ρόδον, Δανία, Ἀρ-
νος, νῆσσα, Ἡρα, Σινᾶ). —
114. Κ Ο Δ Ρ Ο Σ

Α

Θ Α Λ Η Σ

Ν Α Ι

Μ

Π

Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ

Δ Α Ο Κ Ο Ω Ν

Δ Ε Υ Κ Α Λ Ι Ω Ν

115-119. Ἀμαδρύνας, Σουδανός,
Λουῖζα, Ἰσπολύτη, Χαρά. — 120.
ΜΑΡΕΥΑΣ - ΝΑΥΣΙΚΑ (ΜίΝως,
ἈΔαμας, ΡεΥστόν, ΣίΣυφος,
ὙΑΙνα, ἈλΚαῖος, ΣτΑγειρα). —
121. Ὅποιοι στραβὰ φουρνίζει-
στραβὰ καρβέλια βγάξει. — 122.
Ξεσπαθώνετε διὰ τὸ Δωδεκασέ-
λιδον. (Ξ' ἐς πα, Θῶν, ετε διὰ τὸ
12, σὲ λα Δῶν). — 123. A la guer-
re comme à la guerre.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμῃ μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾳ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Γογεῦλα μου, δέξου, φίλῃ μου ἀγαπη-
νῇ στὴ γιορτῇ σου, τίς πὸ καλὲς εὐχὲς
τῆς Τροχόντας σου.

Μοῦ! ἔκαστος ἡ κανονία: Τσάρλε-
στον — Σ. Ὀλύμπιος τοῦ Συλλόγου
Ἀθηνῶν. Ρ. Α. Κ.

Ἡ χάρις τοῦ θάταν μεγάλη, ἂν τὰ Διαπλά-
σάουλα-ες ἔστειλαν ἓνα τετραδιάκι
στὸν Αἰγυπτιακὸν Ἀστέρα.

Ἡ Ἀνεκὴν τοῦ Βουνοῦ καὶ Δα-
φνιστοφῆς Ὀλυμπιονίκῃ θὰ μοῦ ἀρ-
νηθοῦν; Δ/σις: Nicolas Roussakis, Isma-
ilia (Egypte).

Ἡ διεύθυνσίς μου διὰ τὰ Μ. Μυστικά ἄλ-
λαξε: Κύριον Κώσταν Χρισόπουλον,
ὁδὸς Καραϊσάκη 173, Πάτρας. ΕΓΣ

ΦΙΛΙΚΟΙ-ΕΣ, ἀνταλλάσσετε Μ. Μυστικά μὲ
τὸν Μακεδόνα; ΜΑΚΕΔΩΝ

Αθναῖε, παιδί μου, ἄντε κοιμήσου νὰ
ξενυστάξῃς: (Σαρδανάπαλος δὲν εἶναι
Περσική. — Διάπλ.) ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ

Αὐγερινὴ, Ἐλβίρα, Ἐλαφίνα, σᾶς γνω-
ρίζω ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια: ΠΕΝΘΕΣΙΜΙΑ

Εἰσερχόμενος στὸν ἀγαπητὸν Διαπλά-
σάουλο καὶ σὸ λαχαριστὸ καὶ φι-
μισμένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρε-
τῶ ἐγκαρδῶς ὅλους καὶ ὅλες. ΚΑΛΙΣΤΡΟΣ

Ανεμῶν τοῦ Βουνοῦ, ποῖα ἡ Δ/σίς
σου; ΚΟΝΤΟΥΤΣΙΚΟΣ

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους-ες,
Δ/σις: Ἀκρίταν. Βασιλέως Πέτρου 90,
Θεσσαλονίκη. ΑΚΡΙΤΑΣ

Παρατείνωμεν (ΚΗ' — 231) διαγωνισμόν
ἐπὶ μῆνα. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς
Ἀκρίτας

Κύκνειον Ἀσμα — Δ. Τσάκωνα, Ἀργυρᾷ
Σελήνῃ δὲν εἶναι Ε. Ψαρρά. (Βέβαια
δὲν εἶναι. — Διάπλ.) ΑΦΟΒΟΣ

Διαπλάσάουλα-ες, εἰς τὸ ἐπανιδεῖν γιὰ
τὸν Σεπτέμβριον. Δὲν Ζοῆς
ΑΦΟΒΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΗΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Κόκκινος Πύργος
= Κόκκινος, Ἐλπίς = Μπουρνιά, Μικρο-
σκοπικὸς Γίγας = Μπουρνιάς, Νίλς = Κορο-
μπλάς. Ὁ Σύλλογος Ἀνθῶν ξεραίνεται ἔ-
κνευεν ἐλείψεως ὕδατος καὶ πρῶτα ἐξεραθ-
σαν οἱ Κόκκινος Κρίνος = Μπουρνιά.

ΤΗΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ. Προεδρεία διαγω-
νισμοῦ (ΚΗ' — 379) διηρμῶν. Σύλλογος Ἀν-
θῶν, στείλε... Περιεμένομεν ἰδιαίτερος
ἀπὸ Νέμεσιον, Μαντιόφ, Αἰλάνταν, Μιράν-
ταν, Φλογέραν, Ἐλσαν, Χάριν, Ἐσμερᾶλ-
δαν, Ἀνδάλουσαν.

Τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀστόχαστος

ΤΗΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Ὑποστηρί-
μεν: Νέμεσιον, Αἰματοβαρεῖν, Ἐλευ-
θερίαν, 25ην Μαρτίου, Ἀπόγονον
Ἡρώων, τοῦ Δημοψήφισματος: Μπακαλόγατος

Πρωτοπαίνοντες στὸν Διαπλάσάουλο
χαίρετομὲ καὶ ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ
Μυστικά μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἀδελφὸς
Γῶγα διὰ Ἀνδρέαδην Σέρρας.

Ταγγανουπούλα

Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, Σόνια

Πρωτοπαίνοντες σὲ Διπλάσάουλο κό-
σμο δύο ἀδελφίμους φίλους Μαρκέλλα
καὶ Διάννα, στέλλουν ἓνα φιλικὸ χαίρε-
τισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλάσάουλα.

Δ/σις Ζοή, ἕκαστος ἄνθρωπος δύο πῖρας
φερίει... Δὲν Ζοῆς

[ΚΗ' — 454]

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμό καμικῶν
καρτῶν καὶ ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ δι-
δραχμοί. Προθεσμία τέλος Μαΐου. Στεί-
τε: Μαρκέλλαν, Ρ. Γ., Βόλον.

Μαρκέλλα, Διάννα

[ΚΗ' — 455]

Διαπλάσάουλα, Διαπλάσάουλες, ἔλτε
λογραφεῖτε: Δ/σις: Ἐλιάναν, ὁδὸς
Φειδίου 3, Λευκωσίαν Κύπρου ΕΛΙΑΝΑ

[ΚΗ' — 456]

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ Μ. Μ. ΥΠΟ ΤΥΠΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓῆς
ροθεσμία μηνιαία. Α' Βραβεῖον Διάπλ.
σις. Β' Δράμα Shakespeare. Γ' Κατι-
δικος. Μ. Μυστικά ἀποστέλλονται εἰς δι-
πλῶν. Ἐμπρός, Διαπλάσάουλα, εἰς δὲ
φανεὴ ἡ ἐμπνάζα σας. Δ/σις: Ἀσπίστη
ὁδὸς Ροζοῦ 48, Βόλον.

Βελιτάκι, Ἀρλεκίνες

[ΚΗ' — 457]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ (ΚΗ' — 125)
Ἀπαντήσεις οὐκ ἱκανοποιητικαί. Βρα-
βεύονται: 1ον) Ἀνυπομονεὺν Κυπρί-
πουλο, διδλία δρ. 50. — 2ον) Κοσμοχα-
λάστρα, διδλία δρ. 40. — 3ον) Σύλλογος
«Νίκη» Ἡράκλειον, διδλία δρ. 30. — Προ-
σεχῶς νέος. Κρητικόπουλο

[ΚΗ' — 458]

Τιτικά-Δημήτριος, Θεσσαλονίκη — Βακ-
λάκη, Γαβριῆς — Μεϊμαράκη, Μὴ θυμώ-
νετε. Ἡλιόλουστ — Μαμαλάκη, Ταξιδι-
στικο Κύμα — Χατζηκόμνου.

Μία Κρητικοπούλα

[ΚΗ' — 459]

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: Ἐρχομαι ἀπο-
κλειστικῶς λάβω ἐπὶ πίνακι κεφαλῶν
Κολοκυθασκόπου, πρὸς πλουτισμὸν Μο-
σείου... Λούβρου. ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

[ΚΗ' — 460]

Δ/σις Ζωῖτα, παρακαλεῖσθε ὅπως μὴ ἐ-
νοχλήτε μέσον τοῦ Κυκνεῖου Ἀσμο-
τος τὴν ἀδελφὴν μου, διότι θὰ ἔχετε νὰ κα-
μετε εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὸν: Φάουστ

[ΚΗ' — 461]

Παρακαλοῦμεν τὴν Ἀγαπητὴν Διάπλ.
ὅπως μὴς εἴπῃ ἐάν ὑφίσταται ὁ «Ὀμ-
λος τῶν Εὐγενῶν», ἡ πομφόλυξ ἣν καὶ
διερράγη... Φάουστ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ζενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μία φορὰ κι' ἓνα καιρὸν,
Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος
Α', Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἀδετο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Σε-
νοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομῆ-
δια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Πρὸς δὲ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετοπόλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).